

CSÁBÍTÓ

A csábi plébániaközösség lapja - 4. szám • 2008 karácsony

KÖZÉNK SZÁLLT AZ ÖRÖK IGE

Az Adventi várakozás után érkezett a Karácsony. A sötétséget felváltja az örök világosság, Jézus Krisztus. Öröm hangzik mindenfelől. Szeretettől csillognak a szemek, átöleli egymást szülő és gyermek, férj és feleség, ellenség és jó barát. Fényárban úsznak az otthonok, templomok és ünnepélyesebben zengnek a harangok.

A legtitokzatosabb pillanatok részesei lehetünk mindannyian, akik igazi bűnbánattal megtisztulva, hitünk legalapvetőbb igazságát ünnepeljük – Isten megosztotta velünk szeretetét, Jézus Krisztus személyében. Ő körüljár a világ forgatagában, szívünk kapuja elé áll, kopogtat és bebocsátásért esdekel. Szállást keres a mi szíveinkben.

A Betlehemi csillag számúzi az éj sötétjét és új kezdetet hoz. Isten a mi csodálatos Tanácsadónk és Erősségünk, mindenben ráhagyatkozhatunk, biztos jövőnk és menedékünk, még a legkilátástalanabb helyzetekben is. Ne féljünk tehát befogadni Őt és elvinni azok közé is, akik még nem ismerték fel, akik a társadalom peremén állnak, akik nem mernek tanulságot tenni róla a mindennapokban.

Váljunk az Örömhír hordozóivá és továbbadóivá!

Balga Jácinta

SEKRESTYÉSKÉNT AZ ÚRNAK SZOLGÁLVA

Isten szolgálatában felügyelni a templomi rendre és fegyelemre rendkívül hálás és csodálatos dolog. Valójában kiválasztottnak érzem magam.....

- Kezdte a beszélgetést Gréti, a mi kicsiny egyházközségünk elszánt sekrestyése. Ilyen fiatalon még nemigen szoktak e pálya mellett dönteni. Ön mégis hogyan került ide?

- Hirtelen jött az egész, még fel sem eszméltem, és már Mariska néni át is adta a stafétabotot. Az elején nagyon nem szerettem volna eleget tenni a felkérésnek, de Mariska néni illetve a tanácstagok motivációjára úgy döntöttem mégis elfogadom az ajánlatot.

- Akadtak nehézségek az elején, amik elbizonytalanították?

- Természetesen igen, hiszen minden kezdet nehéz. De szerencsére Mariska néni folyamatosan mögöttem állt és segítségével könnyebben vettem az akadályokat.

- Mindig nagyon szépen ki van díszítve a templom. Tanult Ön esetleg valahol virágkötő mesterséget?

- Nem, egyáltalán. Mindent magamtól teszek és ezt a tehetséget felülről, kaptam és örülök, hogy végre másoknak is megmutathatom, illetve a fiatalabbaknak tovább adhatom. Buzdítom a kedves fiatalokat, hogy aki érez magában egy kis indíttatást, kreativitást vagy csak nagyon szereti a virágokat, szeretettel várjuk szombatunként is, hogy együtt varázsoljunk még szebbé a templomunkat.

- Az itt eltöltött 5 év alatt mi volt az Ön számára a legkellemesebb élmény? - Mindig izgatottan várom és nagy örömet nyújtanak a nagy ünnepek előtti előkészületek, díszítgetés, sürgés-forgás. Ért azonban

már egy kellemes meglepetés is. Egyszer elutaztam egy hétre, és amikor visszajöttem, odajött hozzám egy nénike és azt mondta, hogy nagyon boldog hogy újra lát, hisz a távollétemben még a levegő sem volt ugyanaz.

- *Tehát ekkor érezte először igazán, hogy mégiscsak megéri a sok fáradozást?*

-Ekkor tudatosult bennem valójában, hogy fontos vagyok az embereknek, de hogy ezt csinálni akarom, és csak előnyömbre válik már régen felfogtam, hiszen nagyon sokat adott nekem ez az itt eltöltött idő, nagyon sok embert közelebből is megismerhettem, csalódtam kellemesen és negatívan is, sok élménnyel lettem gazdagabb,

rengeteg tapasztalatot szereztem és persze gyűjtöttem a jó pontokat az Úr színe előtt. Megtehetek olyan dolgokat, amiket azelőtt sosem. Például megérinthetem a szobrokat, illetve a keresztet. Bármikor be tudok térdelni a „húsvéti Krisztushoz”, így gyerekkori álmaim válhattak valóra. Én vagyok az első ember, aki belép a templomba és az utolsó, aki elhagyja a szentélyt, de mielőtt becsuknám az ajtót mindig elköszönök a szomorú Jézustól – közelebb érzem magam hozzá.

- *Marad ennyi munka mellett egy kis szabad ideje saját magára is?*

-Természetesen a legfontosabb dolgokra mindig szakítok időt, illetve ha tehetem nagyon szeretek olvasni.

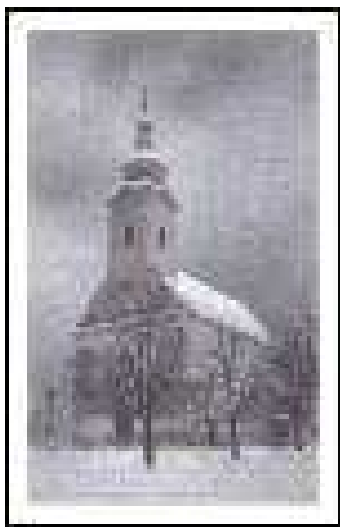
- *Van valamilyen kedvenc gondolata, vagy jelmondata?*

A kedvenc mottóm: „Jól csak a szívével lát az ember, de ami igazán fontos az a szemnek láthatatlan.”

- *Ez tényleg így igaz. Köszönöm szépen az értékes gondolatokat és kívánom, hogy ez a mondat illetve Szent Ferenc példája lebegjen a szeme előtt a nehéz helyzetekben, és hogy a Jó Isten oltalmazó keze kíséresse az úton, hogy mindig helyesen tudjon dönteni és cselekedni!*

Kissimon Ildikó

RÉGI IDŐK KARÁCSONYA CSÁBON

Azt hiszem, hogy sokan osztoznak velem abban a nézetemben, hogy a karácsony az egyik legemlékezetesebb és legmeghittebb családi ünnepünk. Valamilyik televíziós-műsört idézve talán azt a meggyőződésemet is kifejthetném, hogy nemcsak minálunk, de az egész világon megünneplik ezt az ünnepet, vagy legalább is megemlékeznek róla. Persze mindenütt másképpen.

Minálunk, kicsi falunkban, a karácsonynak régi idők óta sokszínű és gazdag eseményei voltak, főleg a felcseperedő gyermekek körében, de mondhatnánk, az idősebbeknél is.

Emlékeim egészen a második világháború kezdetéig nyúlnak vissza. 7-8 éves voltam, és hála Istennek, még vissza tudok emlékezni. Feleségemmel egyidősek vagyunk és az akkori eseményekről, karácsonyról, közösen beszélgetünk...

Úgy tudjuk, hogy már akkoriban a kisebb gyerekek eljártak a falu ablakai alá énekelni a „*Mennyből az angyal lejött hozzátok...*” éneket. Hangos volt tőlük nemcsak az utca, de az egész falu is. 3-4, de még 6-os csoportokban is énekelték az végig az éneket; merthogy az kötelező volt. Másképp a házi asszony, vagy gazda nem nyitott nekik ajtót. Ők már tudták, hogy föl lesznek szólítva, de várták, mi történik. Akkor a házi asszony megkérdezte tőlük, hogy hányan vannak. Azok felelték, hogy négyen. A válasz pedig úgy hangzott: „annyi felé szaladjatok!”. „Csakhogy nem szaladhatunk –felelték–, mert keskeny az út”. S mivel jól válaszoltak megkapták a nénitől az almát, diót, mogyorót. Későbbi években aztán már jutott nekik itt-ott egy pár fillér is vagy korona. Voltak betlehemesek, akik betlehemi játékokkal érkeztek; az ő programjuk gazdagabb volt.

Karácsony előtt volt még „ostyahordás” is, általában a helyi iskola-tanító megbízásából. A gyerekek ehhez a következő verset mondták:

„Mikor az Úr Jézus világra született,

Először mi hozzánk hasonló gyermek lett.

Mint mennyei Mester tanított sok jóra,

Most az ostya színben testét nekünk adta.

Jézus születésin a pásztorok hoztak báránykákat

Mi is azonképpen hordjuk az ostyákat.

Advent idejétől kezdjük.”

Dicsértessék az Úr Jézus Krisztus!

A templomba rorátékra jártunk 6 órakor, gyerekek és felnőttek egyaránt, ami mindenkinek nagyon tetszett.

A felnőttek csaknem az egész falu népét bevonva tartották a „Szállást keres a szent család” kilencedet egész karácsony böjtjéig. Ez a szokás a mai napig is fennáll falunkban.

Karácsony böjtje nagyon érdekes volt, csaknem minden háznál. Ki-ki ünnepélyes ebédet vagy vacsorát tartott. A gazdasszonynak nem volt szabad az ünnepi asztaltól fölkelnie, merthogy akkor a tyúkok nem fognak megülni. Az asztalra ki volt téve tálban a dió, amiből mindenkinek behunyt szemmel egyet ki kellett venni, s ebből arra a megállapításra jutottak, hogy amilyen egészséges a dió, az illető személy is egész évben olyan egészséges lesz. Az ebédből származó hulladékokat egy kosárkába kellett rakni, mert az még fölhasználható volt az állatok füstölésére, hogy ne legyenek betegek.

Karácsonyfa csaknem minden háznál volt. De persze nem olyan gazdag, mint a mai világban. Díszítését ezüstpapírba csomagolt diók és házilag sült cukorkák alkották, esetleg angyal-haj is volt.

Nagyon szívesen és örömmel jártunk az éjféli szentmisére, akárcsak ma, utána pedig a karácsonyi ünnepélyes szentmisére, hogy boldogan énekelhessük:

„Krisztus Jézus született, örvendezzünk...”

Pajer József és Mária

A MÁRIA LÉGIÓ MŰKÖDÉSE

A Mária Légió eredete röviden: Írországból, Dublinból 1921. szeptember 7-én Szűz Mária születésnapjának előestéjén alapította néhány hívő, akik valami nagyot akartak tenni Jézusért. Az alapítók az Egyház harcát szemlélve a Római Birodalom hadseregének nevét alkalmazták magukra. Ez a lelkiismereti mozgalom a világ minden részén elterjedt, így hazánkban is működik.

A csábi praesidium neve Örömnök oka praesidium. Jelenleg 27 tagja van, de bizakodva várjuk az új tagok jelentkezését. A praesidiumban 2 csoportban működnek a légiós testvérek. Az aktív tagok 8 –an vannak, az imádkozó tagok pedig 19 –

en. Egyformán fontos a két csoport, mert egymást támogatva, segítve működhetnek csak hatékonyan. Az aktív tagok minden hétfőn este 7 órakor, a téli időben pedig 18 órakor találkoznak a plébánián. A megszabott rend szerinti ülés időtartama kb. másfél óra.

Az ülést az elnök vezeti a Kézikönyv által, meghatározott rend szerint. Minden ülés a Szentlélek segítségül hívásával és öt tized Rózsafüzér elimádkozásával kezdődik.

A Rendszeres oktatást a Kézikönyvből olvassa fel a lelki vezető. Utána megosztjuk egymással az előző hét apostolkodásának örömeit, majd megbeszéljük a következő heti feladatokat. Szükség szerint segítünk a lelkiatyának, brigádozunk, takarítunk a plébánián, templomban és azok környékén. Betegeket látogatunk, akikkel együtt imádkozunk, beszélgetünk. Az ülés alatt a lelki vezető vagy a lelkiatya 5-10 perces „allocutiót” mond és mindig papi áldással zárjuk az ülést. Az imádkozó tagok munkája a napi imádkozás. El kell mondani a légiós imádságot és öt tized Rózsafüzért. Nagyon fontos az ő tevékenységük, mivel imáikkal ők segítik az aktív tagok apostoli munkáját. Minden érdeklődőt szeretettel várunk, aki szeret imádkozni, segíteni embertársainkon, és szeretne harcolni a rossz ellen.

Pulai Alica

SZEMINÁRIUMOKAT VÁLTVA

Az egyházmegyék reorganizációja, amely 2008. február 14-én valósult meg, új döntéshozatal elé állított minket. Meg kellett ugyanis

gondolnunk, hogy az újra felosztott egyházmegyék melyikéhez szeretnénk majd a jövőben tartozni. Sokat töprengtünk, mi is lenne a helyes döntés és mi is valójában az Úr akarata. Nem volt könnyű meghozni a váratlanul keletkezett szituációra a döntést. De a közös beszélgetéseknek és

fejtegetéseknek köszönhetően végül is mindketten úgy döntöttünk, hogy a Besztercebányai egyházmegyét választjuk „anyaegyházmegyénknek”. Hiszen ez az a nép, az Ipoly mente vallásos népe, amely „kiimádkozta” hivatásunkat és imáival támogat minket. A döntés talán magától értetődő, mert sajátjai körében érzi igazán otthon magát az ember.

A döntés azonban azt eredményezte, hogy szemináriumot kellett váltanunk, amiből az következett, hogy most a Besztercebánya mellett elhelyezkedő Erdőbádonyban (Badín), valamint a budapesti Központi Papnevelő Intézetben folytatjuk teológiai tanulmányainkat.

Az alábbiakban szeretnénk röviden bemutatni a szemináriumokat, ahol a papságra való felkészülésünk folyik.

SZEMINÁRIUM - BUDAPEST

Ez év áprilisában Rudolf Baláz püspök atya tanulmányaim folytatására a budapesti Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karára küldött. Ezzel egy időben a papságra való készület helyéül a Központi Szemináriumot jelölte meg. Főpásztorom megtisztelő bizalmát hálás köszönettel fogadtam és azóta is igyekszem azt erőmnek megfelelően, szorgalmammal meghálálni.

A Pozsonyban eltöltött, szép szemináriumi évekre mindig örömmel emlékezem, de úgy gondolom, hogy a négy hónap alatt a budapesti szeminárium is egyre inkább otthonommá vált. Köszönhetően az itteni előljáróknak, főként Bíró László püspök-rektor úr atyai gondoskodásának, aki fiaiként kezel minket.

A kezdeti nehézségek ellenére bátran állíthatom, hogy egy családias, baráti légkört tudhatok magaménak a Központi Szemináriumban. A mindennapos lelki programok, kiscsoportos beszélgetések, közös ima, a rendszeres adoráció nagyban hozzájárultak beilleszkedésemhez és ma már a szemináriumi közösség teljes értékű tagjának érzem magamat.

Az egyetem kínálta lehetőséget erőm és adottságaimhoz mérten próbálom teljes mértékben kihasználni, ugyanis az itt folytatott tanulmányok célja a nemzetközileg is elismert tudományos fokozat megszerzése, amely kitartó és áldozatkész tanulást követel meg.

A jó Isten nagy ajándékának tartom, hogy megadta a lehetőséget, hogy anyanyelvemen tanulhatok tovább, s bízom benne, hogy a továbbiakban is támogatni fog kegyelmeivel.

Balga Zoltán

SZEMINÁRIUM - ERDŐBÁDONY

A Pozsonyban eltöltött két év tapasztalatszerzés után lehetőséget kaptam újabb emberek és feltételek megismerésére, ami

önmagam jobb megismerését is elősegítette. Viszont ez azzal is járt, hogy búcsút kellett mondanom egyes emberektől, akikkel e két évet tölthettem és meg kellett válnom mindattól, amit már természetesnek tartottam. De ne feledjük el, hogy az emberi élet az állandó

újrakezdésekről szól, amit fontos tudatosítani, hogy könnyebben alkalmazkodhassunk az elvárásokhoz. Meg kell, hogy mondjam, eleinte nem volt könnyű elfogadni mindazt, amit kínált az új környezet.

De most, néhány hónap elteltével, másképp tekintek egyes dolgokra és rájöttem, hogy mégsem számítanak olyan feleslegesnek, ahogy azt az elején elképzeltem. A kispapok körében elterjedt szóhasználat, hogy „ideális szeminárium nem létezik”. Ez valóban így is van, tudni illik, ahol emberek vannak, ott tökéletességről nem beszélhetünk. De ezzel nem azt szeretném mondani, hogy összességében véve nem vagyok elégedett. Ellenkezőleg! A szemináriumot második otthonomnak tekintem, ahol a hangulat szuper, a közösség jó, és minden adott, aminek egy példás keresztény családban meg kell lennie. Tehát a helyes formációhoz szükséges tér előttünk áll a többi már csak rajtunk múlik... Azonban szükséges megjegyezni, hogy a formáció kérdése mindnyájunk életéhez szorosan fűződik. Ezért a szemináriumi élet és a mindennapi szemináriumon kívüli élet között bizonyos párhuzamot vonhatunk. Mind a két világ a küzdelmek színhelye. Amikor úgy érezzük, hogy nem mindig sikerülnek a dolgok saját elképzeléseink szerint, vagy nehéz pillanatokat élünk át, jusson eszünkbe Madách Imre legismertebb alkotásának egyik gondolata: „*Ember küzdj és bízva bízzál*“ (Az ember tragédiája).

Pintér Miroslav

A SZENTCSALÁD

József gondterhelt arccal nézett maga elé a sötét rideg éjszakában. „Ez is pontosan most találta ki a népszámlálást”, gondolta magában és aggodalmasan tekintett drága feleségére, aki áldott állapota lévén, aggódva figyelte férje gondterhelt arcát, s majd megszólalt: „Tudod kedves, meglehet érteni Augustus császárt is, hisz most hogy nemrég kapta meg ezt a hatalmat, tudni akarja a népe sokaságát, mint ahogy egy dicső uralkodóhoz illik.“

„Én próbálom megérteni”, szölt József melázva, de Te is tudod, számotokra és számodra nem ez-a legjobb időpont, mivel oly sok ember van itt. Teli a város és a hivatalnokok, kik az összeírást végezték, olyan kelletlenül és morcosan bántak velünk is, mint hogyha mi tehetnénk róla, hogy nekik kell ezt a munkát elvégezni, s ennyi sok embert kikérdezni, hogy honnan meg kicsodák, meg hogy milyen nagy a család.”

„Nyugodj meg kedves”, mondta szelíden Mária, „majd a Teremtő gondot visel mindnyájunkra.”

„Én tudom, s megértem nyugalmad, én is bízom benne. De magad is láthattad, hogy minket sajnos nem tudtak elszállásolni az itteni messzi rokonaink és az összes szállás és éji menedék mind foglalt. Azonkívül a csasi is elég fáradtan lógatja a fejét, szerintem ő is szeretne már megpihenni és már reggel óta nem evett, csak egy kis vizet szüröcsölt a városi szökőkútból, még jó, hogy nem szólt ránk senki, de hát ebben a nagy tolongásban mindenki csak sietett, hogy végződjön esteliig s fáradtan lehajthassa a fejét valamely éji szálláson, vagy fogadóban. A merészebbek még most is útra kelnek, erős felfegyverzett karavánok társaságában, mert soha sem lehet tudni. Mondták, hogy a császár és katonái biztosítják az idevezető utak biztonságát, de közeleg az ünnep, meg ők is csak emberek, el is fáradnak. Pedig idefele jövet a várostól pár mérföldre láttam pár lovas embert, s úgy tűnt, hogy nem egészen a népszámlálás miatt állomásoztak, megbújva a sziklasorosnál, mint ha csak pihennének.”

Mária ránézett aggódo férjére és megszólalt: „Megértem aggodásod és szerintem is menjünk ki ebből a városból, mert már én is elfáradtam meg nem is érzem olyan jól magam”.

Így hát elindultak lassan araszolva a tömegben keresztül, amely ép a főtéren tartózkodott, ahonnan is szétszéledtek, mindenki hazája vagy éji nyugvóhelye felé.

József vezette a csacsit s fiatal felesége Mária kissé nyugtalanul ült a hátán, s bizakodóan tekintve maga elé, mintha valaki súgta volna neki – „nyugodjál meg lányom s bízz a Teremtőben”.

A város peremén a csacsi friss erőre kapott, talán a hideg éji fuvallattól, s majdnem ügetésbe kezdett, mintha valaki noszogatná.

József hátra tekintett, s látta mintha kicserélték volna az állatot. Új erőre kapott, gondolta, vagy talán megérezhette a széna illatát az istállónál, ami nem olyan

messzire van innen.

„Akkor menjünk”, gondolta és ő is gyorsabbra fogta a lépést. Az első barlang istállónál megálltak.

„Itt megszállunk”, suttogta Mária.

„Ahogy gondold, kedves”, mondta József, és gyengéden leemelte nehézkes feleségét. „Itt az idő és a hely”, suttogta elhallóan Mária.

„Akkor menjünk be”, szólt József. Lassan, óvatosan bevezette Máriát, ki közben nagyokat sóhajtott.

„Itt egy köteg szalma, pihenj le”, szólt az elcsigázott asszonyhoz József.

„Jó”, mondta Mária, „de megkérlek, old le a csacsi hátáról a málhát, benne van egy kis pólya megy pár fehér kendő, mert úgy érzem, itt az időm”.

„Rendben”, mondta József és kisietett az istálló elé. Gyorsan leoldotta a málhát, s keresni kezdte a pólyát. „Csak ne lenne ilyen sötét”, morfondírozott magában. Egyszeribe csak egy nagy fényes csillag jelent meg az istálló felett. „Na végre megvan”, sóhajtott József, „de milyen világos lett egyszerre”, s hálásan feltekintett a csillagra. „Legalább világít nekem valaki ebben a sötétben”.

Gyermeksírás verte fel az éji csendet. József megállt egy pillanatra, és felsóhajtott, „hát megvan, megszületett”. Besietett a barlangba ahol a csillag fényétől fényárban úszott minden. A fényár közepén egy fiatal anya aggóva nézett Józsefre, ruhájába takarva egy síró

csöppset.

„Hoztad?” - kérdezte Mária. „Persze-persze”, mondta megilletődve József.

„Add ide hagy, takarom be, nehogy megfázzon, hisz olyan kicsi.”

„Igen”, bólintott József „de erős a hangja mind valami prédikátoré. Jézusnak fogjuk nevezni”.

„Legyen úgy”, szólaltak meg szinte egyszerre.

„Nézd, milyen fényes csillag ragyog, bevilágít a barlang szellőző nyílásán, még az eget is látni. Meg a többi halvány csillagot is”, szólalt meg József. „Ez a mi fiunk, a mi családunk” szólalt meg határozottan József, és átkarolta kedves feleségét és a gyermeket.

„Igen, a miénk, mi kaptuk a Teremtőtől, hogy felneveljük az Ő dicsőségére”, szólt Mária

„Igen, tudom én is”, szólalt meg József és bizalommal tekintettek mindketten az ég felé.

Balga József - Pityko

INNEN-ONNAN

GYERMEKEINK AZ ÚR SZOLGÁLATÁBAN: 2008. szeptember 21.-én a szentmise keretében megtörtént az ünnepélyes ministráns és felolvasó beavatás. Négy új ministráns – **Balga Adrián, Srník Richárd, Václavík Lukács** és **Tóth Zsolt** öltette fel ezen a napon először a ministránsruhát és már az oltárt körülállva szolgálhatta az Urat. A felolvasók köre is bővült két lánnyal – **Balga Viktória** és **Glézl Lucia** személyében. Ezek a gyermekek kifejezték akaratukat és egyben ígéretet tettek, hogy minden igyekezettel és hűséggel végzik majd a rájuk bízott feladatot.

FIATALOK ADORÁCIÓJA: 2008. november 22-én fiataljaink az esti rákban szentségimádást tartottak templomunkban. A szép számban megjelent fiatalok egyházközségünk fiataljaiért imádkoztak és bátor szívvel vitték mindennapi gondjaikat az Úr Jézus elé. A szentségimádást követően a plébánián folytatódott a találkozó, ahol rajzfilmvetítéssel, beszélgetéssel tették kellemessé az összejövetelt.

SZENT MIKLÓS KÖZÖTTÜNK: Az idén ismét ellátogatott közénk Szent Miklós. A hagyományos gyerekszentmise után a gyerekek, a fiatalok és a szülők vágyva várták a értékes vendéget. Először megajándékozta a ministránsokat, felolvasókat és mindazokat, akik hűségesen szolgálnak az Úr házában. Szent Miklós nem feledkezett meg a legkisebbekről sem, akik a legjobban várták Őt.

A KARÁCSONYFA TÖRTÉNETE

A karácsonyfa-állítást német eredetű szokásnak tartják, mely a 17. században terjedt el. A népi hiedelmek szerint a téli napforduló alkalmával, a gonosz démonok, szellemek kiszabadulnak és szabadon kószálnak a világban. A gonosz kísértetektől csak az menekülhet meg, aki az élet örökzöldjének számító fa alá húzódott.

A hagyomány szerint Luther Márton állított először gyermekeinek karácsonyfát. Ő Jézus születésének tiszteletére gyűjtötte meg a fán lévő gyertyákat. A karácsonyfa-állítást először egy 1737-ben kiadott wittenbergi könyvben jegyezték le. A kötet írója arról számolt be, hogy a hölgyek legújabb keletű szórakozása az, hogy a lányoknak és fiúknak egy kis fát állítanak, gyertyákat gyűjtenek, a fa alját ajándékokkal pakolják meg.

A magyar népi hagyományok szerint a faállítást egy a mestergerendára felakasztott karácsonyi életfa vagy termőág előzte meg. Magyarországon először Brunsvik Teréz, az első magyarországi óvoda megalapítója állított karácsonyfát 1824-ben. Hazánkban csak a 19. század második felében kezdett elterjedni a szokás. Először csak a nemesi családoknál, majd a módosabb polgári otthonokban is megjelenik az ünnep jelképe.

A karácsonyfa díszei kezdetben mindenféle örökzöld termések voltak, valamint az oly sok gyerek által nagyon is szeretett mézeskalács. Később megjelentek az üveggömbök, a színes figurák ezrei kezdték ellepni az üzletek polcait.

Mára már a faállítást nemcsak hagyománnyá vált, hanem egy remek családi programmá is karácsony napján, amely nagy örömet jelent fiatalnak, öregnek egyaránt.

A sulinet alapján

KÖZÖSEN

A helyi **plébániaközösség fiataljai** és a **Csábi Szeder Fábrián Dalegylet** sok szeretettel vár minden kedves hívőt **2008. december 25-én** 16:00 órakor a templomban megtartandó hagyományos karácsonyi műsorra, mely során fiataljaink betlehemi játékkal, énekkarunk pedig ismert

karácsonyi művek megszólaltatásával szeretne áldott karácsonyi ünnepeket kívánni. Ünnepejünk közösen a szeretet ünnepén, tanúságot téve embertársaink és a világ előtt!

A CSÁBÍTÓ valamennyi szerkesztője Áldott Karácsonyt és Boldog Új Esztendőt kíván minden kedves Olvasónak!

CSÁBÍTÓ, a csábi plébániaközösség lapja.

I. évfolyam, 4. szám • 2008. december.

Kiadja: Római Katolikus Egyházközség – Csáb.

Cím: Petőfi utca 31, 991 25 Csáb.

Tel.: +421 47882148, +421 903 174933,

E-mail: fara.cebovce@gonet.sk, web: www.fara.sk/cebovce

KARÁCSONY

Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.

Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni,
Az én kedves kis falumban
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.

A templomba
Hosszú sorba'
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.

Mintha itt lenn
A nagy Isten
Szent kegyelme sűgna, szállna,
Az én kedves kis falumban
Minden szívben
Csak szeretet lakik máma.

Ady Endre